

Gülistan 2

– Ali ÖZKANLI · 01 Temmuz 2010

GERÇEK DOSTUNUZ VAR MI?

Değerli Okuyucularım; Dostluk; aslında en şeffaf ve en mağrur bir kelimedir. Bizlerin "dost" dediğimiz, sağ yanımıza aldığımız ve her fırsatta şefkatli bir omuz saydığımız dostlarımızı seçerken dikkat etmemiz gereken en önemli şey Hakk rızası olmalıdır. Temelinde Hakk rızası olmayan paylaşımlara "dostluk" diyemeyiz. Bu olsa olsa menfaat birlikteliğidir ve ilk fırsatta da bu birlik bozulmaya mahkûmdur. Hayat denen yolculuğumuzda, yaşadığımız olaylarda insanlar ya yanımızda ya karşımızdadırlar. Karşımızda olanlar ile mücadele bir ömür boyu kaçınılmazdır. Ama asıl riskli olanı karşımızdakiler değil yanımızdakilerdir. Zira karşımızdakilerin sıfatı zaten bellidir, nettir.

Yanımızda olanların da renkleri net olmalıdır ki ilişkiler sağlıklı olsun. İhanetler yaşanmasın.

Yanımızdakilerle mücadele etmek zorunda kalmak yaşanılacak en büyük şanssızlıktır. "Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim" dememiş mi atalarımız. Şüphesiz söylenildiği zamanda değeri ne ise günümüzdeki değeri de fazlasıyla öyledir.

İnsanı rezil de eden, vezir de eden yanındakiler değil midir? Düşününüz, "dost" dediğinizle birlikte bir yola çıkarınız. Güven, sadakat, inanç ve samimiyetin esas olduğu bir yoldur bu. Bu menzilde giderken sizin bileğinizdeki güç olmalıdır dostunuz. Canınız sıkıldığında anlamalıdır hal lisanınızdan üzüntünüzü ve siz istemeden gelmelidir vefası en dost şekilde. Ama bütün bunlara rağmen siz dostunuzu her zaman yanınızda görmek isterken, o bırakın yanınızda olmayı sizin inancınızı dahi sorguluyor ise en kötüsü "Ben herkesle iyi geçinmeliyim sen başının çaresine bak" diye düşünebiliyorsa ve bunu yüzünüze vurmaktan zerre kadar kaçınıyorsa iyisi mi siz boş verin gitsin. Konuşmaya bile değmez çoğu kez böylesi dostluklar. Zira "Her yerde olan hiç bir yerde değildir, bir yönde olan ise her yerededir..."

İşte böylesi durumlarda çok güçlü olmanız gerekir. Aslında bütün ilişkilerinizde güçlü olmanız esastır. Zira dostluklarımızda gidişatı belirleyen en önemli etken kendi kişiliğimizdir. Güçlü, karakterli, iradeli bir kişiliğe sahipsek doğal olarak yanımıza aldığımız zayıf iradeli, zayıf karakterli kişiler bizi taşıyamayacaklardır. Eğer bu konumdaki dostlarımız bizi ilk fırsatta yapayalnız bırakıp hatta karşımızda yer alıyorsa bu aslında onların suçu değildir, onları dost hanesine yazan bizlerin suçudur bana göre. Yani güçlü ve dengeli kişiliğimizin, yanlış seçimlerimiz sonucu, verdiğimiz füzuli değerler nispetinde zayıf karakterler bizim için dezavantaj olacaktır. Öyle ki bu tarz kimselerden bir gün radikal bir şekilde zarar görmek kaçınılmazdır.

Bu sebeple yanımızdaki kişileri, bizi taşıyabilecek kişilerden seçmemiz çok önemlidir. Eşimiz, arkadaşımız, yakınlarımız, pozisyonları ne olursa olsun yanımızdakiler bizleri taşıyamayacak kadar ezik iseler en kolay tarifi ile bir gün bir vefasızlık sonucu yollarımızın ayrılması da kaçınılmazdır. İşte o zaman "Eyyvah! Sırtımdan vuruldum" sözü ilk söylenen söz olacaktır. Çünkü yanımızdakilerin bu şahsiyet zayıflıklarını bile bile onlara itimat etmemiz, dost gözüyle güvenmemiz ve olağan diğer gerçekleri göz ardı etmemiz değil midir bize bu sonu yaşatan şey? Kâinatta her şey dengiyle beraberdir. Bizden

gidenler de denk olamadıkları için gitmemişler midir? Neden bunu hiç düşünemeyiz? Belki de düşünürüz de yine de vefamız dile gelir, konduramayız dost bildiklerimize.

Zira onların ezikliklerini, bizi her an satabileceklerini bile bile yıllarca yanımızda taşıyıp en yakınımızda tutuyor isek, sonuçlarından da şikâyetimiz yine kendimize olmalıdır diye düşünüyorum. Neticede işimizde-ilişkilerimizde ve diğer kıstaslarda hayata sunumumuzu direkt olarak etkileyen bu dost dediklerimiz, bizden fıtraten ve konum olarak çok uzakta iseler o ilişkinin başarı şansı da yok denecek kadar az değil midir?

Mesela yapılan iyilikler her fırsatta önünüze getiriliyorsa bu ilişkinin adı dostluk olabilir mi? Ya da sizin en çok ihtiyaç duyduğunuz anda sizden günlerce kaçanlar ne derece dostunuzdur? Peki, sizin onurunuzu zedeleyenlerle bile bile dostluk gösterilerinde bulunanlar aynı anda size ne kadar dostturlar ve dostlukları ne derece güvenilirdir? "Bir yerde olan her yerdedir, her yerde olan da hiçbir yerde değildir" denilmez mi o zaman.

Peki ya yanınızda sandığınız bu kişi bu desteğini her fırsatta bir kayıp olarak düşünüyorsa? Bu çizgiler uzadıkça uzar, gider... Gider de biz de saflığımızla, kalakalırız bir başımıza. Ama her şeye rağmen aynalara baktığımızda vicdanımız çok rahattır, gülümseriz sırf bu yüzden. En iyi intikamın vicdan azabı olduğunu düşünerek. Zayıf ta olsalar herkesin sızlayacak bir vicdanı vardır elbet mevcutları oranında. Ve biz yine de mutluyuzdur her şeye rağmen... Çünkü yekûnu az ama muhtevası kâinatı örten çok nezih dostlarınız vardır. Ve onlar her koşulda sizinle beraberdir. Sizi taşır ve onure ederler gerektiğinde... Üzüntünüz hafıfler... İçiniz genişler... Mutlu ve huzurlusunuzdur. Çünkü en yüce dostla günde beş kez berabersiniz. Yüce Kuran'da. "Kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur" buyrulmuyor mu? Her şeyden önemlisi tebessüm edersiniz hayata yeniden hem de eskisinden daha pozitif ve güçlü bir şekilde. İşte şimdi tam da çalgınca bağırarak ve dünyaya meydan okuma zamanıdır: "Dünyanın en mutlu ve en şanslı insanı benim! Çünkü benim çok değerli dostlarım var !" diye... Kalbinizden sevgi, yüzünüzden tebessüm, dilinizden güzel sözler eksik olmasın. Hoşça kalın, dostça kalın.